

חמורין דיו לצוא מן הדין וכו' צעני עכ"פ שיעור כ"ד עצה"ה
 בזית וכצילה חלץ צפחות משיעור הזה ודאי שאינו מן התורה וכן
 שמיט לקמן צמחה דף מ"ג ע"א הסנו אחר מצרך לכולם ועיין
 שם צמח' וצמחי' וצמח' דמתניתין ע"י ציו צמחה המזון וצין
 צמחה המוליח והוא גופה קשיא צמחה המוליח אין אחר מצרך
 ומוליח את כלם ואולי זה המצרך לא יאכל פה כדי שצנו ומלא
 אינו חייב צמחה המוליח מן התורה והאחר' יאכלו כדי שצעם
 ומיצי' מן התורה ולא את דרצקן ומיצי' דאורייתא' ואכל לא שייך
 שם שכתבו הסוק' לקמן דף מ"ה ע"א צמח' עד שיאכל בזית וכו'
 דכיון להוליח חף מן שאכל כל שצנו ממשע צמחה דכל ישרא'ל
 ערבים זה זה וכן כתב הרא"ש שם דזה שייך לענין צמח' שכוין
 שכתב נחמיי' מן התורה הרי הצירו ערצ עצורו חלץ צמחה המוליח
 שהיה צמח הנהנין אין כאן ערצין ערצות דלא להטנו ולא יתחייב
 וה"כ אין ח' מצרך לכולם אלא ודאי שאין שום חייב צמחה שלפניה
 אפילו צמח מן התורה כלל וכל הצרכות כלם מצדדי סופר'ם כינחו
 חוץ מצמחה המזון והאי ק"ו אינו ק"ו גמור רק כעין אסמכתא שעל
 אי סמכו הכמים לקבוע חייב צמחה לכל דבר ולא תאמר שצמחה
 הוא לחמורין שהק"ו אינו ק"ו גמור אלא מתחלה הים ק"ו שהוא
 ק"ו גמור ואור' ח' לא כן הוא וגם מתחלה לא לענין ק"ו גמור
 אחריו ואף דקאי על קישוית מנה"ע כבר כתבתי צמחה הסוביא
 שעקר קוביית מנה"ע הוא מדהנין כולל מצרכין וקשה קושיות
 הסוק' צדים קיבין תנא היכי קאי דתני כילד ועל כרחך חקרא קאי
 ורבין קאמר מנה"ע והנה התוספות כתבו דלמסקנא דצמחה הוא שייך
 למתני כילד מצרכין ח"כ פשיטא היכי דאיכא ק"ו חף שאינו ק"ו
 גמור שזע"פ לא גרע ומצמחה צמלמ' ושייך גומר כילד מצרכין
 ומעשה שמיטת הסוביא כך הוא מתחלה לא דבר משום צמחה ולא
 משהו קרא המורה על חיה צמחה חוץ צמחה המזון ולכן שאל
 מנה"ע רבין שחלה תהמיל כחול על אופן נוסח צמחה מכלל שגוף
 חייב הצמחה כבר נאמר צמחה והק"ו לו המתחן מהיילונים ושאל
 אשכחן לאחריו וכו' והק"ו דקאי הוא ואין רלונו גומר שק"ו גמור
 של תורה הוא אלא כעין ק"ו ושוב שייך עכ"פ לשון כילד מצרכין
 ולקמן דף מ"ה ע"א יוצא עוד דצדדיני שהק"ו הזה אינו ק"ו גמור
 של תורה : ודעת הפוסקים מנוולר דצדדינים צאר הינו שחין צבל
 צמחה הנהנין שהיא מן התורה חוץ מצמחה המזון ולשון המנה"ע ריש
 הלכות צרכות מ"ע מן התורה לצרך אחר אכילה מזון שנה' ואכלת
 צמחה וצרכות וכו' ומד"ס לצרך על כל מהכל תחלה וחל"כ יונה
 ממו' : ולומר דצמ' לעיל דף כ"ז ע"א הפועלים ח' ואוכלין פיתן
 ואינן מצרכין לפניה חלץ מצרכין לאחריו ופיר' רש"י ואין מצרכין לפני'
 לפי שאינה מן התורה ולשון הרא"ש כאן צמחין ח' קורא היילונים
 וכו' מקינין דמצמחה דיענין שאסור לו ללמד שיהנה מנה"ע
 צלא צמחה וקרא אסמכתא צמלמ' הוא וכן לקמן דף כ"ה ע"א גבי
 ח' וימין שאכל זית מלוח כתב הרא"ש וזה לשונו מדע דצמחה
 לפניה לאו דאורייתא הוא וכו' . והר"ק הביא צמחיתא דהיילונים
 והוא ודאי דצמחה לפני' ולאחר' ח' אפשר לדורש מקרא זה דכ"ע
 עכ"פ חד צענין לגופיה' למדרש אחלי' והיר' אכניה וח"כ אם
 היה בזכות הר"ק לדורש גמורה היה לר"ך להציא הק"ו שאמרו בלא
 שהיה שצמ מצרך וכו' ומדעשמי' הר"ק כל זה שיע' שפ"ל אסמכתא
 צמלמ' הוא :

ד"ה דבר שאין גדולו מן הארץ וכו' וזהו מה שאר"י דבר וכו' ונפטר שרש"י יחא דברס וכו' . ונכל"ד דהני חלופי גרסאות מחלוקת צעק"ר דין פילה הר"ש כ"פ"א וממ"י פילה משנה ד' הניא מחלוקת גד"ן פילה והדעה הראשונה שהציא הוא שכן המורה אין חוב פילה רק דגן תירוש וילנה וזהו דעת רצינו מס צומ"י שכת דף ק"ה ע"ה צמ"ס' גר"ה ואלו פילה עי"ן ש"י וכוז הניא הר"ש דעת ה"ס ומפרשים שפסקו פסלה וסבבת צלל המיינ"ן מן המורה ה"ס מן המיינ"ן המפורשים לפעור ס"ז צמ"ס"ה וזהו דעת המורה כהנים ע"ש צר"ש ולדעת רצינו מס ליכא למפרך כאן מה להקד שכן חייבים צפילה שהרי כל קהל חללות חוץ ממגן וזה ח"נ חייבים צפילה מן המורה וזה"ל גרסינן כאן דבר שאין גדולו מן הקרקע כגון דבר וכו' וברקת רש"י דברס דלז"ל דר נעיהם הוא כדעת ה"ס ומפרשים שכל דבר חייב צפילה הוא מן המורה וזה"ל שפיר גרסינן דלז"ל דר נעיהם מ"ן דליכא למיכ"ל מהקד תמוס דליכא למפרך שכן חייבים פילה . והנה כל המי"ם נחקקתי צדרי"ל המורה הללו שכתבו דליכא למפרך מה להקד שכן חייבים צפילה וכו' כ"ל דה"ל

לשון זכרה זקרה ועוד דמה מיקרין ליה על זכרה כפרו חיזו מפורס
דחירי לפניו חלל מכה ייתורא דלחוריו דליפין תשצמח המינין חלל
זכרה דלחוריו היא עקר ומפורס זקרה ואכלת וגו' וזכרת ועפ"י
אפשר לייסד גם שינוי לשון המורה דלעיל קאמר אשכחן וכאן קאמר
חיכה משום דלעיל קיימין דואכלת ושצמח קאי רק אלהם ואליטריך
הילולים זכרם כגופי' קאמר אשכחן לחוריו דלחוריו אשכחן זקרה
חלל לפניו לא אשכחן כלל חלל כאן הוכרחו דהילולים היינו לפניו
ח"כ אשכחן גם לפניו לכך לא קאמר אשכחן לחוריו רק קאמר חיכה
ונוטעם שבהו החוס' שזה עקר יותר :

ד"ר לפניו וכו' לאו ק"ו הוא דל"כ וכו' וצפרק מ"ש וכו' עין צדכרית לעיל צדכור הקדום וכו' צדכור זה ג"כ קשה למה אחרת הסו' ולא כחצו כן לעיל דכבר בני ליה גס לעיל צסחי ק"ו ואמנם לפי מ"ש ברש הסוגיא צדכור י"שצו לך דמי שמוח אפי' לפי הקד' שצמחצין צדכרס שלפניו ג"כ דלוריייתא מ"מ שעורא צני ודל"כ צ"ק יכול ללמאם אכילתו פחות פחות מעשישורו דעו שורדי כן הוא קאם היה צרכה שלפניו דלוריייתא היה צני שיעורא דכיון דקעין אחיא דיו לבוא מן הדיו להיות כנדון וצרכה אחרונה צני שיעור דואכלתו ושצמח כחיו ולכך לא רבמו הסו' דצור זה צמחלת הסוגיא דסם ספיר איכא למימר שק"ו גמור הוא אצל כאל שזכירו לרין דכל שצמח המינין צני צרכה אחרונה מן התורה דעל כלס קלי וצרכה ונפ"ו קשה דלוייתר הילולים דכרס דהרי גפן כחיו צמירש שצמח המינין וכבר כתבתי לעיל מה שנגע"ד צה אצל הסו' ק"ל דהילולי אחי להורות דעל כל שסו יצרך צרכה אחרונה לפי שצפסקו ארץ חטה וכו' כחיו ואכלתו ושצמח צמיון או כדי שציעה או עכ"פ כצילא או כזית צמחלות ד"מ ור"י לא קאן דף מ"ט צ"צ לכל אחד מהפסקים כדאית ליה אצל עכ"פ שעורא צני וגלי דרמחא צכרס הילולים להורות דמה דקצמתי לך שיעור היינו לשלש צרכות או עכ"פ וועין שלש לזה צמיון שיעור אצל אף לכל שהוא הילולים צמיון שיעור צרכה אחרונה ודל"כ לפי שטע זו גס צרכה אחרונה היא צכל שסו ואם ק"ו זה ק"ו גמור הוא ספיר קשה ומעשה דצעל קרי למה על המזן אינו מצרך לפניו וכו' לא שייך חיוון שלי שיכול לאכול פחות מהפסיוור וקרי גס על כל שהוא חייב לצרך מן התורה אלא ע"כ דלאו ק"ו הוא: **ואמנם** לפי שהיך דהילולים דרש גמורה היא אצל שצמחצין צדכרס שלפניו היא דמכור וקצרה דל"כ אפי' צמיייתא דהילולים אכמכת' הוא ואלן לנו סוס צרכה מפורסם צמורה אפי' לאחרי דק קרא דואכלתו ושצמח ולפי שטע הרבה פוסקים דוקא צפת ושיטת הרשב"א וסייעתו צכל שצמח המינין ואמנם עכ"פ שעורא צני ודל"כ סס צמח שחייבה התורה צרכה לאחריה איכא למימר ק"ו לפניה ולמימר ק"ו גמור הוא ומעשה דצעל קרי מוחקמא כפי מה שכתבתי שלפניו לכך אינו מצרך לפי שיכול לאכול מעט מעט אך שיש מוקד לומר כן אצל אין לנו הכרח לומר כן ואולי להוסיף החלוקה התוספות שאין זה ק"ו ולכאורה אינו תמה על הסו' למה לא הכריחו שכל כדכך אין זה ק"ו דל"כ כי"ק ק"י שעל הפס יצרך מתחלה שלש צרכות או עכ"פ שיש ללרין צרכה שאלה הפס וצמחצמיו שרבי שעל הפס הוא חומר העוליל לחס מן הארץ ולא חילקה משנחיתו בין חובל דק מעט או אם אובל לשוצע ואולי לא שייך ק"ו זה אלא על צרכת המזון צזה שייך כשהוא שוצע מצרך כשהוא רעצ לא כל סכן אצל צרכת הארץ וצרכת צונה ירושלים לא שייכה לענין רעצ ושצע צלופן שערברי הגמרא אין לנו צקויא זו ראיה לבוס כל . ומה שכתב הגלון בעל פ"י דכיון דמיקו דצכרס הוא מציילא הוא מן התורה דהרי אכשכח שאלוהי לא מצי קרא קצרה הוא ש"ע סקצרה מוציל כמו קרא חומר אינו שס שייך דק צדון מן דרשים דמי ככתובות דף ק"צ מנין סהפס שאסר הוא ספס שהסיר וצ"ק ק"ו מ"ו צ"צ מנין להמצייה וכו' שצאלו המקומות מקשה הגמרא קרא ל"ל סקצרה הוא אצל לומר על דבר שהוא מוקצרה שהוא השוצ מליה דלוריייתא זה לא שצמח ואם הדבר כן להסס ככתבו כל המלות סהס שכליות ושור סקצרה זו שאסור ליסנות מציילא צכל צרכה קצרה זו שייכה צכל צחי עולם ודל"כ יהי צרכת הכהנין חוצה גס על צני נח אהנהה אלא ודאי הכוונה הוא שכיון שהוא סקצרה לכך חקנו הכהנים צרכות הנסנין וזהו צכל שאר צרכות ספירות אצל על הפס יאן מוקד לרין אכן זהו סק"ו הוא ק"ו גמור ויהי חייב מן התורה או לא ונחצי אכן לאיזה לך נטיין דברי הגמרא וחומר אינו דזה עכ"פ פשוט כיון דאין לצרכה שלפניה המקום לומר סיהי מן התורה דק מכת ק"ו א"כ

1070